

Следъ два часа босата дружина вървѣше по пжтеката надъ града къмъ Синитѣ скали. Всички бѣха тукъ — Савата, Асенъ, Коста и Диньо. За да не закъснѣятъ, не бѣха обѣждали и сега всѣки бѣ захапалъ коматъ хлѣбъ. Най-напредъ бързаше съ изплъзенъ езикъ Гуджо, и току се извърщаше назадъ да види идатъ ли всички. Само Марко липсваше. Той още отъ ранѣта бѣше откаранъ съ други магараета въ гората за дърва.

Пжтеката възлизаше по баира. До-лу лежеше градътъ. Задъ него — широкото поле. Въ небето хвърчеха птички. Бръмчаха забързали пчели. Миришеше на здравецъ. Минаха презъ горнитѣ лозя. Тукъ-тамъ се червенѣха първитѣ череши. Гладната дружина извърщаше очи нататъкъ, но Савата не ги оставяше да зѣпатъ.

Минаха Змейовитѣ дупки, и най-после, навлѣзоха въ буковата гора.

Тукъ-тамъ имаше широки поляни, цѣлитѣ на припекъ, съ укъснѣла иглика. Малко встрани отъ горския пжтъ, Савата спрѣ и рече:

— Сега, момчета, ще тръгнемъ насамъ, по тая пжтечка — и стигнахме.

Следъ нѣколко крачки излѣзоха из-